

הגישה ללימוד תורה

1. תהלים לד יב: "לכו בנים שמעו לי, יראת ה' אלמדכם".

2. הרב קוק, עולת ראיה, חלק ב עמוד סה :

"לכו בנים שמעו לי, יראת ד' אלמדכם" (תהלים לד יב).

..הרצון הקבוע להליכה מתמידה בדרך הקדושה והטהרה, היא מכשירה את הדור הצעיר להקשבה פנימית..

אם חסר הרצון להתעלות, מוכרח גם כח השמיעה להיות מתחלש, והדברים הנשמעים מפיו של מדריך.. הם נשמעים רק על-פי האופי של ציורם של הבנים, ואם כן לא להאב הגדול הם שומעים, אלא לעצמם ולרגשי לבם.

אבל ע"י ההליכה התמידית חוש ההקשבה הפנימית מתפתח ואז באה השמיעה האמתית, השמיעה למוסר האב, לקול הרועה הנאמן. לכו בנים שמעו לי, יראת ד' אלמדכם.

3. הרב קוק, עין אי"ה ברכות פ"ב סע' ו :

{גמרא ברכות דף ו: "פרקין לא יקרא ק"ש". פי' רש"י: "שוכב על גביו ופניו למעלה".}

האדם ראוי שירגיל עצמו, כי כל לימוד נשגב וכל התבוננות צחה שתבא לנפשו - תעודדהו להתעורר ולפעול טוב.

אבל רע מאד הוא מי שמרגיל עצמו להיות מגיס לבו בתלמודו, דהיינו שמשכיל ויתבונן - ועם כ"ז לא יזוז מחומריותו ומנטיותו העפריות, אף שהם הפכיות אל החכמה והצדק המושג... מצב הפרקדן הוא - שבהיות עיניו למעלה מביט השמימה אל על, וחומריותו לא תתעורר לזוז ממקומו.

4. בראשית פרק יב פסוקים א-ב :

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָם, לֵךְ-לְךָ מֵאֶרֶץ וּמְמולֶדֶתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ, אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. ב וְאָעֲשֶׂךָ, לְגוֹי גָדוֹל, וְאַבְרָכְךָ, וְאֶגְדָּלְהָ שְׁמֶךָ; וְהָיָה, בְּרַכָּה.

5. שמות פ"ג א-ו :

וּמִשֵּׁה הָיָה רָעָה אֶת צֵאן יִתְרוֹ חֹתֶנּוּ כִּהְיוּ מִדְּבַר וַיִּנְהַג אֶת הַצֹּאן אַחַר הַמִּדְבָּר וַיָּבֵא אֶל הַר הָאֱלֹהִים חֲרָבָה. .. וַיֹּרֵא ה' כִּי סָר לְרֵאוֹת וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסִּינָה וַיֹּאמֶר מִשָּׁה מִשָּׁה וַיֹּאמֶר הַנִּי. וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב הַלֵּם שֶׁל נְעֻלֶיךָ מְעַל רִגְלֶיךָ כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קִדָּשׁ הוּא. וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אַבְרָם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּסְתַּר מִשָּׁה פָּנָיו כִּי יָרָא מִהִבֵּית אֶל הָאֱלֹהִים.

6. תהלים קיא י: **ראשית חכמה - יראת ה'**, שכל טוב לכל עשיהם תהלתו עמדת לעד.

7. איוב כח כח: **ויאמר, לאדם הן יראת ה' היא חכמה** וסור מרע בינה.

8. מסכת אבות פרק ג משנה ט:

רבי חנינא בן דוסא אומר, כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו - חכמתו מתקיימת.

וכל שחכמתו קודמת ליראת חטאו - אין חכמתו מתקיימת.

9. ירמיה לא לב:

כי זאת הברית אשר אכרת את בית ישראל אחרי הימים ההם נאם יהוה נתתי את תורתך בקרבם ועל

לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם.

10. ישעיהו לג ו: **והיה אמונת עתיך חסון ישועות חכמת ודעת, יראת יהוה היא אוצרו.**

11. שבת לא ע"א-ע"ב:

אמר ר"ל מאי דכתיב (ישעיהו לג, ו) **"והיה אמונת עתיך חוסון ישועות חכמת ודעת"** וגוי?

אמונת - זה סדר זרעים, עתיך - זה סדר מועד, חוסון - זה סדר נשים, ישועות - זה סדר נזיקין, חכמת -

זה סדר קדשים, ודעת - זה סדר טהרות. ואפ"ה - **"יראת ה' היא אוצרו"**...

משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חיטין לעלייה, הלך והעלה לו. א"ל, עירבת לי בהן קב

חומטין? (רש"י: חומטין - ארץ מלחה ומשמרת את הפירות מלהתליע) א"ל לאו. א"ל מוטב אם לא העליתה.

12. נפש החיים שער ד פרק ה:

ולפי ערך גודל אוצר היראה אשר הכין לו האדם, כן יוכל ליכנס ולהשתמר בתוכו תבואות התורה כפי

אשר יחזיק אוצרו. כי האב המחלק תבואה לבניו, הוא מחלק ונותן לכל אחד מידת תבואה כפי אשר

יחזיק אוצרו של הבן, אשר הכין על זה מקודם...

כן הוא יתברך שמו, ידו פתוחה כביכול להשפיע תמיד לכל איש מעם סגולתו רוב חכמה ובינה יתירה,

ושתתקיים אצלם, ויקשרם על לוח ליבם.. **אמנם הדבר תלוי לפי אוצר היראה שתקדם אצל האדם,**

שאם הכין לו האדם אוצר גדול של יראת ה' טהורה - כן ה' יתן לו חכמה ותבונה ברוב שפע כפי

שתחזיק אוצרו...

זו היא הדרך האמיתי.. שבכל עת שיכין האדם עצמו ללמוד, ראוי לו להתישב קודם שיתחיל, עכ"פ זמן

מועט, ביראת ה' טהורה.. להתוודות על חטאו.. כדי שתהיה תורתו קדושה וטהורה, **ויכווין להדבק**

בלימודו, בו בתורה, בו בקב"ה.

13. הרב קוק, אורות הקודש ח"ב עמ' שיד:

מי שאין נפשו משוטטת במרחבים, מי שאינו דורש את אור האמת והטוב בכל לבבו, **איננו סובל**

הריסות רוחניות, אבל אין לו גם כן בנינים עצמיים. הוא חוסה בצלם של הבניינים הטבעיים, כמו

השפנים שהסלעים הם מחסה להם.

אבל האדם, מי שנשמת אדם בקרבו, נשמתו לא תוכל לחסות כי אם בבניינים שהוא בונה בעמלו

הרוחני, שאיננו פוסק תמיד מעבודתו הזריזה.